Ч. 202. Субота 23 (10) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

†

Филип Залєский

В Трускавци помер вчера рано дня 21 с. м. бувший намістник Галичини Филип Залєский, син знаного добре і рускій суспільности Вацлава з Олеська, свого часу ґубернатора Галичини, чоловік незвичайних здібностий і характеру, котрий на так високім становищи поклав не мало заслуг для краю.

Бл. п. Филип Залєский родив ся у Львові дня 26 вересня 1836 р. а укінчивши студиї ґімназияльні і правничі, вступив до політичної служби в долішно-австрийскім намістництві. Опісля був старостою в Чорткові, Рудках і Бережанах. В 1879 р. став віцепрезидентом Намістництва у Львові а в 1883 р. по уступленю бл. п. Альфреда Потоцкого іменований Намістником і тайним радником позістав на тім становищи аж до 1888 р., коли то став міністром для Галичини. В падолисті 1893 р. уступив разом з кабінетом ґр. Таффого і став віцепрезесом, пізнійше презесом Кола польского. В соймі краєвім працював покійник довгі літа яко посол вибираний постійно в косівскім повіті. Похорон відбуде ся у Львові в понеділок.

Вісти політичні.

Новий міністер війни. — По кровавих недільних подіях. — Ческо-німецка угода. — Похорон Столипіна. — Кулябко і Баґров.

Криза в міністерстві війни остаточно закінчила ся. Єго Вел. Цісар приймив димісию міністра війни ґен. Шенайха і іменував міністром війни ґенерала від піхоти Авффенберґа. Уступивший міністер війни одержав від Цісаря портрет в пишних рамах з власноручною дедикацією і дописскою: „З непохитною прихильностию“.

Вчера по полудни відбув ся похорон убитого підчас недільних розрухів робітника Брецельберґера при участи 40.000 публики. На похороні явили ся всі социялістичні посли. Перед домовиною убитого несено 700 вінців з червоними лентами. Над гробом промавляв між иншими пос. Пернерсторфер, котрий свою промову закінчив словами: „Ми социяльні демократи не забудемо ніколи жертв теперішної системи державної“.

Вчера по полудни з обави розрухів спроваджено на Оттакрінґ знов більшу скількість войска, однак спокій і порядок не був нігде нарушений. Дирекция поліциї оголосить завтра оповіщене зносяче заказ вчасного замиканя склепів і льокалів на Оттакрінґу. Вчера вечером був в цілім Відни спокій.

В середу, як звістно, розпочав ческий сойм свої засіданя. Намістник кн. Тун представившись соймови, виголосив бесіду, в котрій зазначив конечність мирного співділаня обох народностий. Правительство у всіх краях, в котрих висказано бажане, скликало сойми хочби лиш на коротку сесию. Ческий сойм збере ся пізнійше, щоби взяти ся до правильної роботи. Теперішна сесия хоч коротка, має велике значінє, бо має приготовити праці для пізнійшої сесиї. Теперішний сойм має промостити дорогу і витворити услівя до того, щоби преці раз настали в краю нормальні відносини парляментарні і щоби оба так щасливі народи могли всі свої сили, вільні від національної боротьби, присьвятити власному розвиткови. Відтак завізвав намістник до згідної праці.

З Праги доносять: Комисия для зміни ординациї виборчої відбула вчера засідане в присутности намістника. Пос. Форст заявив іменем ческих партий, що Чехи готові взяти участь в кождій пробі справедливого полагодженя спору і длятого годять ся на постійність комисиї. Подібну заяву зложив зі сторони Німців пос. Пахер. Пос. Металь предложив проєкт закона о постійности комисиї. Проєкт містить в собі постанову, що кождий член і заступник побирають в часі нарад комисиї дієти; коли би комисия через 10 днів не ра-

---

МАЛЬОН.

(З іспаньского — Мануеля Угарта).

Доки реґулярним войскам не удалось навчити Індиян пошани для европейских законів, мальон*) був звичайним явищем не лише в непроглядних долинах Шако, але й в цивілізованих сторонах, котрі, здавалось би, вже не повинні би бути жертвами таких нещасть.

Воввничий і жорстокий характер кочових племен, що тягли з одного кусника землі на другий з жінками та дітьми, приневолені відступати крок за кроком перед натиском кольоністів і втікати з засиджених місць, проявляв ся иноді в виді кровавих бунтів против пришельців.

Як гураґан Пампасів, що змітає всьо на своїй дорозі, мальон ніс ся убийчим вихром, користуючись кождим промахом ґарнізонів, що охороняли Европейців. Наперед появляла ся на овиді хмара куряви; в міру наближуваня доносив ся з неї брязкіт стали і гомін голосів; вкінци дуднів дикий тупіт центаврів, що сипали стрілами та списами і вдирали ся в малі кольониї серед шалу криків і смертельної боротьби.

Кольоністи барикадували улиці, укріпляли доми і стріляли з карабінів. Однак нестримна филя зносила всьо. Індияни запановували над кольонією, заки прийшло реґулярне войско; почувши, що оно наближаєть ся, розсипали ся безслідно в родимих долинах.

Але за короткий час свого пановання они лишали нестертий слід свого пробуваня в кольониї, як нетерпеливий їздець, що глибоко вбиває остроги в боки непокірного коня.

Страшні гекатомби приносились в жертву богови мести, мести рідних синів Америки білим пришельцям і потоки крови, гори трупів, розвалини храмів і домів та полуминь пожеж зазначували грізну дорогу местників, що вертали ся в рідні долини з головами кольоністів на вістрях спис, з їх золотом в мішках і з їх женщинами, привязаними до сідел.

Лякарґура було імя вожда, що наводив панічний страх на кольоністів.

Лякарґура держав під страхом величезний простір богатих, але диких рівнин на полудне Буенос-Айресу, на границі Патаґонії.

Лякарґура був непобідимий. Коли войскам удалось его окружити, він боров ся як лев і в самім розгарі бою щезав без сліду, немов мати земля, яку він так сьвято любив, роступала ся під его ногами та укривала свого вірного сина.

*

Одностайно тяглись дні в родині ґрафа Реноді, що поселив ся шість місяців тому назад в малій кольониї, окруженій богатими й просторими плянтациями. Свій великий маєток ґраф лишив в клюбах Парижа і в храмі газарду, в Монте Карльо. Тепер серед Пампасів він мав „відограти ся“. За кілька літ можна буде вернути ся до Европи і розпочати давне житє з давними привичками. А поки-що ні приятелів, ні „кружка“, ні бульварів, ні шуму та блеску париского кипучого житя. Скучно! Невиносимо скучно!

Ґрафиня Реноді, утомлена житєм чоловіка в Парижи, скорше погодила ся з монотонним, тихим житєм в Пампасах, але найліпше зі всіх чула ся їх донька Рене. Молодість 17-літної дівчини, котру так старанно дусили спершу в монастирскім пансіоні а потім в архаїчнім товаристві титулованої родини в Парижи, розвила ся яким цьвітом під горячим сонцем свобідного краю, де не було ні традиций, ні обичаїв, ні обовязкових для кождого випадку дня туалєт, де можна було їхати верхом по степу і кричати привіти сонцю, кричати з радости, з повноти житя, не боячись, що хто-небудь почує.

Родина була вся разом, коли здалека донісся страшний звук, що нагадував жужжанє пчільного улия.

Лякарґура!

Ґраф Реноді не стратив голови. Узброїв скоро домівників і сусідів, дав потрібні вказівки, додав відваги женщинам і запер ся в своїм домику. Рене наладувала карабін і приготовилась боронити ся разом з мужчинами.

*) Напад Індиян на безборонні оселі Европейців.

дила, листи не будуть виплачувати ся. Цісар може комісию закрити. Закон той принято, а референтом вибрано пос. Металя.

Похорон Столипіна відбув ся вчера. Тїло привезено до Лаври печерскої. Домовину несли до каравану: брат помершого, ґен.-ґубернатор, комендант войска київского округа і ґубернатор Києва. За домовиною поступала найблизша родина, свояки, урядники, йредставителї інституций, студенти з монархічної орґанїзациї і численна публика. Войско творило по обох боках шпалїр. В походї похороннім несено також ордери помершого, між ними і ордер Володимира, продіравлений кулею Баґрова.

Говорять загально, що Столипін став ся жертвою російских чиновників, котрі зімстили ся на нїм в той спосіб за то, що він виступав против них безоглядно за всїлякі надужитя в адмінїстрациї. На доказ того наводять, що Баґров був добре знаний полїциї яко революціонер і що без відомости висших властий замах не міг би був удати ся. Одна з московских ґазет подає розмову з братом Столипіна, котрий сказав, що Столипіна нїхто не повідомив о тім і не остеріг перед замахом, який лагодив ся на него. Столипін не знав нїчого о тім, що Баґров мав стеречи єго безпечности.

Що в тих і тим подібних здогадах і вістях мусить бути щось правди, найлїпшим хиба доказом то, що міністер справедливости Щегловітов розпочав ревізию київскої полїциї. Шеф тої полїциї, Кулябко, походить із старого козацкого роду, але то ренеґат і чоловік, котрий вже кілька разів був усуваний за „неправильности“, але остаточно при полїциї знаходив найлїпшу наживу. Баґров знаходить ся тепер у вязници в місцевій кріпости. Рани, яких дізнав по замаху, коли публика єго побила, вже загоїли ся. Баґров єсть зовсім спокійний і випитував ся, чи знає публика, що він був на службі полїциї. Суд воєнний над Баґровом відложено до понедїлка.

Новинки.

Львів, 21 вересня 1911.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував канцелїста полїциї Йос. Кубіцкого, офіциялом полїциї, а вахмайстра 2 п. уланів, Стан. Войтаса і фаєрверкера 28 п. польних пушок, Кар. Гольохера канцелїстами полїциї в етатї дирекциї полїциї в Кракові.

— **Конкурс.** Двох настоятелів потребує від 1 жовтня 1911 р. з платнею місячною по 30 кор. крім мешканя і харчу Українська Бурса в Яворові. Орґанїзатори хорів будуть мали першеньство та місячну надплату за науку хору в тамошній Українській ґімназиї Зголошуватись на подану адресу до 25 вересня с. р.

— **З зелїзниці.** З днем 1 жовтня с. р. переміняєсь на шляху Тернопіль-Стрий пристанок Верчани отвертий до сего часу для руху особового і обмеженого руху пакункового на стацию ладунково з обмеженим рухом товаровим. В сїй стациї можуть бути надавані і вілбирані посилки поспішні і товарові тілько в наборах цїловозових. Посилки дрібні так поспішні як і товарові, живі звіра та, товари вибухаючі, як також і товари, для котрих заладованя і виладованя потрібні суть окремі уряджена, суть від транспорту виключені.

— **Лїцитация.** Дня 26 вересня с. р. о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї Перемишля публична лїцитация невідобраних товарів, як вина, горівки, мила, олива, машини, фарби, знаряди рільничі, меблї, машини до писаня, скла, товари зелїзні, папір, щітки, порожні бочки і т. п. — Дня 29 вересня с. р. о 11 год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї Тернопіль публична лїцитация невідобраних товарів, як: горівки, оцет, вироби з цукру, мила, полотна, машини до писаня, сукна, ровери, мігли, лямпи і т. п.

— **Викиненє СС. Василиянок з монастиря у Львові.** Заповідане від довшого часу викиданє СС. Василиянок із займаного ними доси монастиря дотеперішними властями „Народного Дому“, звістними москвофілами відбуло ся наконець в середу в полудне. Не будемо тут розбирати правних підносин сеї справи, скажемо лиш коротко, що монастир сей мав за основу фундацию, котру так само як і „Народний Дім“, фундацию Цїсаря Франц Йосифа для Русинів міста Львова загорнули москвофіли неправно в свої руки і длятого тепер ся справа находить ся в процесї. котрий москвофіли вже в двох інстанциях програли. Доки однак ся справа не буде остаточно полагоджена, доти москвофіли уважають ся панами всїх фундаций звязаних з „Народ. Домом“, а що їм потреба було і самого будинку на свій пансіон для „дэвушек“ і показати своїм російским покровителям, що они все-таки щось можуть вдіяти для Росиї і бодай доцечи клятим „Мазепинцям-Українцям“, то взяли та викидати Василиянок з монастиря.

Румация відбула ся в очах лиш малої горстки людий. Сподїване то загально, що не прийде до викиданя, хоч зібрана численно полїция казали догадувати ся, що таки на щось заносить ся. Около 11 год. явила ся комісия, зложена зі суд-

---

По стонах, криках і шумі Реноді і єго родина точно вгадували дорогу Лякарґури.

Ґраф Реноді мало вірив своїм людям. Він розумів, чим було славне імя Лякарґура; розумів, що вроджене привязанє до славного кацика було сполучене з ворожнечею до пришельців, що в тім клясичнім краю авантурників они були такими самими авантурниками як він сам, як і той казочний Лякарґура.

Лякарґура!

Як би се був якийнебудь другий вожд, той міг би вдоволити ся добичию і великодушно втечи, але Лякарґура мстив за убитого сина кацика і всьо нищив огнем і мечем.

Лякарґура був безпощадний!

О, ті хвилї смертельного страху, коли треба було ждати необхідного, неминучого!..

Ґраф Реноді забарикадував сильно двері і виглянув осторожно крізь вікно. Всьо стало ся так, як він передвидів. Вояки, що охороняли кольонію, були вже поубивані. Індияни стали панами положеня. Як не явить ся сейчас поміч...

Ось, ось оно, необхідне, неминуче! Зі страшним тріскотом повалилось всьо, чим були загороджені двері, і в гураґанї криків, брязкоту оружия, тріскоту ломаного дерева появили ся страшні, татуовані лиця.

Кольонїсти дали першу сальву. Кількох Індиян упало, але на місци одного, що відпав з ряду, в дверях являли ся десятки нових. Троє окружило Рене і она відбивала ся як вояк ударами карабіну, який держала за дуло.

Ґрафиня Реноді, ранена в голову, умирала в кутї комнати. Ґраф Реноді, розпучливо боронячись лївою рукою (з правої струєю лила ся кров), оглянув ся і побачив умираючу жінку.

А донька? Рене?

Єї він не бачив в комнатї.

— Рене! — закричав він і голос наців божевільного вітця заглушив весь гамір напасників.

— Рене! — повторив він і забуваючи боронити ся, кинув ся до дверий. Але він не успів замітити, що нїхто єму не відповідає; в дверях єго добили...

Тодї Індияни розсипали ся по остальних комнатах, розбиваючи зеркала, забираючи золото і дорогоцїнности, ломлячи меблї...

За кілька хвиль ярка луна осьвітила мрачну ґрупу їздців, що вихром мчали ся до далекого овиду, а на розвалинах того, що годину тому назад було культурною оселею, високі стовпи полуміни докінчували дїло знищеня.

*

При сьвітлї луни син кацика Сітлан розглянув Рене, що зі звязаними руками, без памяти, лежала поперек єго коня.

Білошкіра Парижанка, мінїятурна, гнучка, прозірчасто-блїда при сьвітлї луни, викликувала у него жаль...

Ніжне дївоче чоло було покрите запеклою кровю. Сітлан стер єї платком і рана показала ся незначною — просте здерте шкіри.

Сітлан схилив ся до єї молодого, майже дитинного лиця, щоби переконати ся, чи дихає. Коли випростував ся знову, на єго темнім, строгім лицю, обризканім болотом і людскою кровю, проявив ся вираз незвичайної покори.

Рене очуняла. Зібравши думки, побачила темне лице Індиянина. Тїнь страху пробігла єї погляд. Потім она випростувала ся як натягнена струна і почала вириватися з кріпких рук Сітлана. Кусала єго, дерла, але всьо надармо. Смертельна трівога стиснула єї серце. А кінь все мчав ся, уносячи єї в безвісти.

— Де мій отець?

Сітлан зробив мрачний рух, що відбирав всяку надію.

— Де мій отець? Де мій отець? — повторяла трівожно дївчина.

Індиянин почув потребу сказати неправду.

— Він їде за нами. Ти скоро єго побачиш — відповів досить зрозуміло по іспаньски.

— А мою маму?

— І твою маму... також.

— Ми довго будемо в неволи? — спитала Рене, трохи успокоєна відповідию Індиянина.

Сітланови захотїлось сказати то, що чув, і він ласкаво сказав:

— Они... так, довго. А ти... нї, коли схочеш бути моєю.

Рене не успіла відповісти; їздці наблизились до печер, що служили захистом для племени Сітлана. Женщини і дїти стрічали їх привітами в незрозумілій для неї мові. І при сьвітлї смолоскипів ті татуовані люди та фантастичні фіґури женщин з землистими лицями видавались Рене виходцями з другої планети або привидами страшного сну. Она знов з розпукою спитала:

— Деж мій отець?

Сітлан бачучи, що она перестає вірити, сказав, що через похибку єї родичів повезли иншою дорогою, але він прикаже привезти їх сюди а тимчасом Рене нехай відпічне.

— Що злого ми тобі зробили? За що ти так напав на нас і на все наше село?

— Твої предки убили та ограбили моїх — поволи сказав Сітлан і слова єго просвистїли як стріли.

Але коли Рене вдивила ся в сумне лице Сітлана, змірковала, що керує ним не злоба або ненависть але закон, який він не в силї нарушити.

— Видиш, у нас давна ворожнеча: они гонять нас з нашої рідини, а ми нищимо кольонії, які они будують на нашій землї. Ми гублюємо одні других, але ти — инша річ. Як схочеш, можеш стати королевою нашого племени... Щож ти мовчиш?

— Коли хочеш, щоби я ті відповіла, відвези мене до моїх родичів. Доки їх не побачу, буду твоїм ворогом.

Сітлан випрямив ся, потім відійшов, не говорячи її слова, холодний і спокійний.

Рене налякалась. Розуміла, що она вся у власти того чоловіка і єго гнів може лишити єї всього. І інстинктом женщини рішилась єго змягчити, задобрити.

— Вернись! — крикнула. — Послухай, я на всьо згоджу ся, але прошу тебе: дай менї наперед побачити моїх родичів.

Місто відповіди Сітлан покликав Індиянина і звелїв єму осідлати три конї.

— Ми поїдемо зараз? — спитала Рене здивована.

— Так, зараз.

Починало свитати. Конї весело ржали, немов радуючись подорожию, яка їх ждала. Але Сітлан і єго зброєносець були хмарні. Рене старала ся представити собі, що тепер дїєть ся там, дома. Коли сильні руки Індиян винесли єї з комнати, мати була жива а отець відбивав ся. Очевидно наспіли войска і тому так скоро втекли Індияни.

— Коли ми приїдемо? — спитала Рене.

— За три години — відповів Сітлан.

вого урядника Терлецкого, возного і поліцийного іиспектора і взявши собі до помочи шлюсаря, війшла до сїний будинку. Рівночасно явив ся також правний заступник СС. Василиянок др. Гвоздецкий з рамени адвокатскої канцеляриї дра Соловія і заявивши, що вчера внесено до повітового суду внесене на уневажнене авізацийного та румацийного акту зажадав здержаня румациї аж до рішеня суду, котрий якраз над сею справою радить. Румацийна комісия заявила тоді, що буде ждати три чверти години. Др Гвоздецкий вернув тоді назад до суду а тимчасом на улици зачала збирати ся цікава публика.

О год. чверть на 12 вернув др. Гвоздецкий з повідомленєм, що суд не узглянив замітів оборони.

В слїд за тим правний заступник віддав добровільно ключі до убікациї монастиря екзекуцийній комісиї і она розпочала румацию.

Було се о год. пів до 12. З хвилею коли комісия війшла до монастирских комнат, на дзвіницї монастирскої церкви задзвонили дзвони на трівогу. Серед сего звуку зачала порати ся румацийна комісия. Із 26 монахинь остались в монастири лиш 3, що давали комісиї потрібних інформаций а прочі перенесли ся до будинку при улици Длугоша, де містить ся руска жіноча гімназия. Почала ся румация — викидане — але відбувала ся поволи, бо не було кому річий виносити. Спроваджено опісля міских двигарів і ті почали переносити річи до реальности при ул. Марка. Задля спізненої пори і длятого, що на вчера припадало сьвято, викидане відложено до нині, пятниці.

— **Довговічність.** Сими днями прийшов до шпиталю в Триєсті якийсь старик, страшенно знуждований і змучений далекою дорогою та просив дижурного лїкаря, щоби приймив его до шпиталю, бо він чує ся хорий а сам оден на сьвіті як палець. Не має не лиш ніяких свояків але навіть ніяких приятелів. Говорив лихо по французски. — Звідкиж ви прийшли? — спитав лїкар. — З Кракова. Я зпершу їхав зелїзницею але відтак не мав гроший, отже пішов пішки до Відня. Я ішов два місяцї а живив ся тим, що менї дали добрі люди; гроші як міг, так щадив. Маю ще 5 корон 95 сотиків, котрі охотно зложу до каси шпиталю. — А чи маєте які папери, докази, паспорт? — Чому нї, маю. — Сказавши то, розвинув тяжкий клуночок, котрий ніс на плечах і з всїлякого одїня зачав виймати папери. Показало ся з них, що він називає ся Роберт Шиманьский, єсть родом з Царства польского в Росиї і що має 104 літ. Лїкар поручив приняти его до шпиталю а управа триєстиньского шпиталю оголошує той факт, бо може хтось із свояків Шиманьского зголосить ся до него.

— **Вписи до I кл.** приватної української школи торговельної у Львові будуть відбувати ся від 25—30 вересня 1911 р. щоденно від години 10—12 перед полуднем і від 5—6 вечером в канцеляриї Тов. „Просьвіта“ у Львові, Ринок ч. 10 I поверх. Письменно можна зголошуватись вчаснїйше. Наука в школї дворічна по програмі шкіл торговельних на підставі розпорядженя ц. к. Міністерства просьвіти і віроісповідань з дня 17 мая 1910 ч. 17.255. Школа має на цїли дати своїм ученикам теоретичне і практичне образованє потрібне для обнятя посад урядників, функционарів і помічників торговельних в торговельно-промислових або спілкових підприємствах, або спілкових підприємствах, або для веденя особистого інтересу торговельно промислового. Плян науки обнимає цїлу область науки торговельної а також найважнїйші галузи загально образуючих наук. Кромі сего будуть викладати ся предмети спільництва, чужі мови, стенографія, писанє на машинї і инші. На науку до школи на перший рік принимають ся хлопці і дівчата (останні в характері надзвичайних учениць) в віцї 14 літ з укінченою з добрим успіхом школою видїловою (7 кляс) з укінченою 3 кл. гімназияльною або реальною. Ученики з низших кляс можуть бути приняті на перший рік, коли будуть мати приписаний вік та при вступних іспитї викажуть на стілько відомости та спосібности, що зможуть опанувати без трудности предмети приписані пляном науковим. Вступні іспити відбудуть ся в перших днях жовтня 1911 р. День і міс вступних іспитів кандидатам по дасть ся осібно. Вписове виносить 5 К з додатком на наукові средства 2 К, оплата за науку місячно 6 К. Бідні а пильні ученики можуть бути в другім півроцї звільнені від шкільної оплати. — Дирекция.

Телеґрами.

Будапешт 22 вересня. Социяльно-демократична партия устроїла тут 12 зборів в справі дорожнї. Ухвалено однакові резолюциї з жаданєм улекшеня привозу мяса.

Севастополь 22 вересня. Цар і цариця з родиною прибули тут вчера.

Петербург 22 вересня. Коковчев і міністер війни Сухомлїнов прибули тут вчера.

Париж 22 вересня. Президент міністрів видав заказ устроюваня якихнебудь маніфестаций в недїлю з нагоди скликаних на той день віч против дорожнї.

Баку 22 вересня. Полїция арештувала лїкаря Богрова, перевівши насамперед ревізию у него.

Київ 22 вересня. Розправа против Боґрова відбуде ся завтра.

Більбао 22 вересня. Войско розігнало віддїли повстанців переходячих через провінцию. У Валенциї хотїли революціоністи підпалити палати кн. Ґанди. Не допущено до того. Часть революціоністів обрабувала міску касу.

Неаполь 22 вересня. Вчера по полудни лютила ся над Неаполем і місцевостями положеними при споді Везувія сильна буря з хмароломом. Згинуло 5 людий.

Курс львівский.

Дня 25-го вересня 1911.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	686·—	692·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	448·—	455·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	552·—	559·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	510·—	516·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	98 90	99 60
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·30	93·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·50	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·40	92·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	98·50	99·20
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·50	91·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	92·80	93·50
„ м. Львова 4% по 200 К .	91·80	92 50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	98·—	108 —
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	69·50	75 50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	45·—	51·—
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. . (Курс віденьский)	76 50	82 50
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	35·50	39·50
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·30	117·50
Доляр американьский.	4·80	5·—

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави Накладом Руского Товариства Педаґоґічного Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил вдадив і методичними вказівками доповнив Йосиф **Танчаковский**, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане. — Цїна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

— А куди ми їдемо?
— До твоїх родичів.
— А де они?
— В своїм домі — тихо сказав кацик і замовк. Перекинувшись кількома словами з другим Індиянином, Сітлан спинив коні і сказав:

— Видиш ту дорогу? Нею ти можеш доїхати сама одна; ти не заблудиш. Тут ми мусимо розстати ся!

Рене з радости не вірила своїм ушам. А син кацика тихо додав:

— Якби ти все таки захотіла мене побачити, приїзди сюди і я повезу тебе по Пампасах скорше від вітру при сьвітлї звізд...

Але Рене не слухала. Забувши навіть попрощатись з благородним Індиянином, она мчала ся до своїх. Нараз здавалось їй, що пізнає околицю кольонії; пригноблювали єї лише страшні огненні відблиски. Може се привид...

І она наганяла утомленого коня.

При вїздї до кольонії заступила їй дорогу патруля. Переконавшись, що се бранка вернула з неволї, вояки відвели єї до свого начальника, команданта відділу дон-Раміреца.

Коли Рене війшла в его комнату, дон-Раміред, приятель єї родини, що бував в їх домі як свій, глянув на неї як на привид. Рене, замічаючи его зворушеня, закидувала его питанями: де єї родичі? як закінчила ся борба?

— Они... они ранені — ледви промовив.
— Ходім! Скорше до них!

І бачучи, що офіцир зволїкає, Рене відразу всьо зміркувала.

— Погибли? Обоє? — крикнула она дивним голосом і кинулась бігти.

Ось тут був їх дім. Вояки працюють, витягаючи трупи спід розвалин. А ось, ось... На підвисшеню з цегли і дощок — рядом два мертві тїла.

Рене упала на трупи єдиних дорогих осіб в сьвіті. Потім встала і сїла коло них на підвисшеню, як молода вдова, що ридає над могилою. І заложивши руки над головою, засьміялась...

Дон-Раміцер взяв єї за руку і відвів нещасну божевільну від того пира смерти.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада.